

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Tenzij gij liefde hebt, kunt gij op geene wijze zalig worden in het koninkrijk Gods; noch kunt gij zalig worden in het koninkrijk Gods wanneer gij geen geloof hebt; noch kunt gij dat koninkrijk beërven zoo gij geene hoop hebt.

Moron 10: 21

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(Vervolg van blz. 333.)

EIGENDUNKELIJKE RECHTSCHAPENHEID BESTREDEN.

Ik geloof niet, dat er, sinds de dagen van Adam, vele goede menschen op aarde geweest zijn; maar er was één goed mensch en zijn naam was Jezus. Vele personen denken dat een profeet heel wat beter moet zijn dan eenig ander mensch. Veronderstel, dat ik mijzelf zou verwaardigen, ja, ik wil het verwaardigen noemen, om veel beter te zijn dan één uwer, dan zoude ik opgenomen worden in de hoogste hemelen; en wie zou ik hebben, om mij te vergezellen?

Ik houd meer van den man, die onafgebroken vloekt en toch zijn naaste rechtvaardig behandeld en barmhartig van zijne middelen aan den arme mededeelt, dan van den huichelaar met lang, schijnheilig gelaat.

Ik wensch niet dat gij denken zult, dat ik zoo bijzonder rechtvaardig ben, want dat ben ik niet. God oordeelt den mensch volgens het gebruik, dat hij heeft gemaakt, van het licht, dat Hij hem schonk.

ROEPING DER ZEVENTIGERS.

De Zeventigers zijn om reizende quorums te zijn en over de gansche aarde te gaan, waar ook de Twaalf Apostelen hen zullen roepen.

PLICHT EN RECHTEN DER ZEVENTIGERS.

Als de eerste Zeventigers allen werkzaam zijn, en er behoefte bestaat aan meer arbeiders, dan is het de plicht van de zeven presidenten der eerste Zeventig, nog andere Zeventig te roepen en te verordineeren en hen uit te zenden om in de wijngaard te werken,

totdat, indien noodig, zelfs zevenmaal zeventig terzijde zijn gezet, ja zelfs totdat er op deze wijze honderd en vier-en-veertig duizend voor de bediening terzijde zijn gezet.

De Zeventigers zullen niet de conferenties van de Twaalven bijwonen, tenzij zij daartoe geroepen of gevraagd zijn door de Twaalven. De Twaalven en de Zeventigers hebben voor hun onderhoud en dat hunner families in 't bijzonder te rekenen op hunne bediening; en zij hebben het recht, bij getrouwe waarneming van hunne ambten, aanspraak te maken op de Kerk, om hen te ondersteunen.

TEEKEN VAN DEN ZOON DES MENSCHEN.

Onder de vele teekenen der tijden en andere vreemde dingen, welke aanhoudend het gemoed des menschen verontrusten, bemerkte ik ook eene kleine bespiegeling in de *Chicago Express*, geschreven door eene Hyrum Redding, van Ogle county, Illinois, verklarende dat hij het teeken van den Zoon des Menschen gezien had, zooals voorspeld in het 24ste hoofdstuk van Mattheus. * * * Mr. Redding moge op zekeren morgen bij zonsopgang eene wondervolle verschijning in de wolken gezien hebben, (welke niet bijzonder buitengewoon is in den wintertijd) maar het teeken van den Zoon des Menschen, zooals voorspeld door Jezus, heeft hij niet gezien; noch heeft eenig mensch het gezien of zal eenig mensch het zien, vóórdat de zon verduisterd en de maan in bloed veranderd zal worden; want de Heere heeft mij zulk een teeken niet getoond. En zooals de profeet zeide, zal het zijn: „Gewis de Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheid aan Zijne knechten de Profeten geopenbaard hebbe.” (Zie Amos 3:7). Daarom, hoor dit, o aarde: De Heere zal in 1843 niet in deze wereld komen om over de rechtvaardigen te heerschen, noch vóórdat elk ding voor den Bruidegom gereed is.

TEEKENZOEKERS.

Toen ik predikte in Philadelphia, riep een Quaker om een teeken. Ik raadde hem te zwijgen. Na afloop der redevoering, vroeg hij weder om een teeken. Ik zeide tot de vergadering dat deze man een overspeler was; het boos en overspelig geslacht zoekt naar een teeken en dat de Heere mij in eene openbaring gezegd had, dat elkeen die een teeken wenscht, een overspelig persoon is. „Het is waar,” riep iemand, „want ik betrachte hem op heeterdaad,” wat later, toen hij gedoopt werd, door den man werd beleden.

OPZETTELIJK ZONDIGEN.

Als de menschen opzettelijk zondigen, nadat zij de kennis der waarheid ontvangen hebben, dan blijft er geene offerande voor de zonde, maar een zeker angstig uitzien naar toekomstig oordeel en vurige toorn.

ZONEN DES VERDERFS.

Zeg aan de broeders Hulet en aan al de anderen, dat de Heer hen nimmer autoriteit gaf om te verkondigen, dat de duivel, zijne engelen of de zonen des verderfs ooit hersteld zullen worden; want hun bestemming was, is, noch zal ooit geopenbaard worden aan de menschen, uitgenomen aan hen, die er deel aan zullen hebben; gevolgelijk hebben diegenen, welke deze leerstelling verkondigen, haar niet ontvangen door den Geest des Heeren.

VERSCHIL TUSSCHEN LICHAAM EN GEEST.

Het spoor der zaak volgend tot aan haren grondslag en haar wijsgeerig beschouwende, zullen wij een zeer gewichtig verschil ontdekken tusschen het lichaam en den geest; het lichaam wordt verondersteld van georganiseerd stof te zijn, terwijl de geest door velen als onstoffelijk wordt gedacht, zonder zelfstandigheid. Met deze laatste beschouwing zijn wij zoo vrij van meening te verschillen en verklaren dat geest eene zelfstandigheid is; dat hij stoffelijk is, maar uit fijner en reiner stof bestaat dan het lichaam: dat hij bestond vóór het lichaam, kan bestaan in het lichaam en zal bestaan gescheiden van het lichaam, wanneer het laatste tot stof zal ontbinden; en wederom met het lichaam zal vereenigd worden in de opstanding.

EEN BOOZEN GEEST.

Het is tevergeefs om te trachten een boozen geest te verbergen voor de oogen van hen, die geestelijk zijn, want hij zal zich openbaren in spreken en in schrijven, zoowel als in al onze andere handelingen. Het is eveneens onnoodig groote aanspraken te maken, wanneer het hart niet oprecht is; de Heere zal het voor het oog van Zijne getrouwe Heiligen ontsluiëren.

GEESTEN EN ENGELN.

Een engel van God heeft nimmer vleugelen. Sommigen beweren dat zij een geest gezien hebben; dat hij hen zijn hand aanbod, maar zij haar niet aanraakten. Dit is een leugen. Ten eerste, het is in strijd met het plan van God; een geest kan niet anders komen dan in heerlijkheid; een engel heeft vleesch en beenderen, we zien zijne heerlijkheid niet. De duivel kan verschijnen als een engel des lichts. Vraagt God dit te openbaren; als hij uit den duivel is, zal hij van u vlieden; is hij uit God, dan zal Hij Zichzelven openbaren, of het bekend maken. Wij kunnen tot Jezus gaan en Hem vragen; Hij weet alles hieromtrent; als Hij komt tot een klein kind, zal Hij Zichzelven aan de taal en de bekwaamheid van een klein kind aanpassen.

Iedere geest, elk vizioen of gezang is niet uit God. De duivel is

een redenaar; hij is machtig; hij nam onzen Zaligmaker op den tinne des tempels en hield Hem in de wildernis voor veertig dagen. De gave van het onderscheiden der geesten zal gegeven worden aan den presideierenden Ouderling. Bid voor hem dat hij deze gave mag hebben.

Geesten kunnen alleen in vlammend vuur of heerlijkheid geopend worden. Engelen hebben meer vooruitgang gemaakt, zijnde hun licht en heerlijkheid belichaamd; als zij verschijnen, verschijnen zij in lichamelijke gedaante. De geesten van rechtvaardige menschen zijn dienende dienstknechten voor diegenen, die verzegeld zijn tot het eeuwige leven en het is door hen dat de verzegelende macht nederdaalt. * * * *

Jezus vertoonde Zichzelve aan Zijne discipelen en zij dachten dat het Zijn geest was en waren bevreesd Zijn geest te naderen. Engelen zijn in kennis en macht hooger ontwikkeld dan geesten. * * * *

De geesten der rechtvaardigen zijn verheven tot een grooter en meer heerlijk werk; verder zijn zij gezegend in het bezoeken van de wereld der geesten. Omringd door vlammend vuur, zijn zij niet ver van ons, en weten en verstaan onze gedachten, gevoelens en bewegingen, en gevoelen daar dikwijls leed over.

Vleesch en bloed kunnen daar niet ingaan, maar wel vleesch en been, levend gemaakt door den Geest van God.

AARD DER GEESTEN.

De geesten in de eeuwige wereld zijn gelijk aan de geesten in deze wereld. Wanneer de laatsten in deze wereld gekomen zijn, lichamen ontvangen hebben, dan sterven en wederom verrijzen en verheerlijkte lichamen ontvangen, zullen zij gezag hebben over de geesten, welke geen lichaam ontvingen, of hunne eersten staat niet behielden, zooals de duivel. De straf voor den duivel was, dat hij geen lichaam zou hebben, zooals de menschen. De weerwraak van den duivel is, dat hij in deze wereld komt, de lichamen der menschen bindt en bezit van hen neemt. Wanneer zij komen, die autoriteit hebben, werpen zij hem uit zijn gestolen woonplaats.

GEEST DES MENSCHEN EEUWIG.

De geest des menschen is geen geschapen wezen; hij bestond van eeuwigheid en zal tot in eeuwigheid bestaan. Elk ding, dat geschapen is, kan niet eeuwig zijn; en aarde, water, enz., hadden hun bestaan in eene elementaire toestand in de eeuwigheid.

GEESTEN IN DE GEVANGENIS.

Ik wil iets zeggen aangaande de geesten in de gevangenis. Er is veel gezegd door moderne godgeleerden over de woorden van Jezus

(toen Hij aan het kruis hing) tot den boosdoener: „Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.” * * * * Vindt de oorsprong uit van het woord paradijs. * * * * Er is niets in het oorspronkelijke woord, in de Grieksche taal, waarvan dit genomen is, dat paradijs beteekend; doch het was: „Heden zult gij met Mij in de wereld der geesten zijn; daar zal ik u alles leeren en uwe vragen beantwoorden.” En Petrus zeide, dat Hij ging en predikte tot de wereld der geesten (geesten in de gevangenis, 1 Petr. 3:19) zoodat zij, die het Evangelie wilden aannemen, het konden verkrijgen, door plaatsvervangng van diegenen, die op aarde leven.

GEESTEN BEPROEVEN.

Onlangs plaats gehad hebbende gebeurtenissen, die onder ons bekend zijn geworden, maken het mij tot een gebiedenden plicht om iets te zeggen over de geesten, door welke de mensch tot handelen wordt aangespoord.

Het is bewezen uit de brieven der Apostelen, dat in hunne dagen vele valsche geesten bestonden en waren „uitgegaan in de wereld,” en dat het intelligentie vereischte, welke God alleen kon geven, om valsche geesten te onderscheiden en te bewijzen welke geesten uit God waren. De wereld over het algemeen is zeer onwetend geweest ten opzichte van deze zaak, en waarom zou het anders zijn? „want niemand weet de dingen Gods, dan door den Geest Gods.” * * * *

Een groot kwaad is, dat de menschen onbekend zijn met den aard der geesten, hunne macht, wetten, heerschappij, intelligentie, enz. en veronderstellen dat, wanneer er iets is wat op kracht, openbaring of vizioen gelijkt, het uit God moet zijn. Zoo bezitten de Methodisten, Presbyterianen en anderen dikwijls een geest, die oorzaak is, dat zij nederliggen en gedurende de werking, zijn zij dikwijls geheel levenloos. Zij beschouwen het als de macht van God en eene heerlijke manifestatie van God — een manifestatie waarvan? Is er eenige intelligentie medegedeeld? Zijn de gordijnen des hemels geopend of de oogmerken van God vervuld geworden? Hebben zij een engel gezien en zich met hem onderhouden? Of hebben de heerlijkheden der toekomst zich voor hunne blikken ontvouwd? Neen, maar hun lichaam is levenloos geweest, de werking van hunnen geest opgeschort en al de intelligentie, welke van hen verkregen kan worden, wanneer zij verrijzen, is een kreet van „glorie” of „halleluja” of eenige andere onsamenhangende uitroepen; toch zij hebben „de macht” gehad!

De Shaker zal op zijn hiel ronddraaien, gedreven door eene bovennatuurlijke werking of geest, en denken dat hij beheerscht wordt door den Geest van God; de Springer zal springen en overgaan tot alle soorten van buitensporigheden. Een primitief Methodist zal roepen onder den invloed van dien geest, alsof hij de hemelen met zijn

geschreeuw wil openscheuren, terwijl de Quakers, zooals zij denken bewogen door den Geest van God, stilzitten en niets zeggen. Is God de auteur van dit alles? Indien niet van alles, wat zal Hij erkennen? Voorzeker kan zulk eene ongelijksoortige massa van verwarring nimmer het koninkrijk der hemelen ingaan.

(Wordt vervolgd.)

Eenvoudigheid van het Evangelie.

Door DR. JAMES E. TALMAGE.

Zaligheid der ziel bestaat hoofdzakelijk in het verkrijgen van eene gezegende toestand na het graf, en omvat daarom vrijstelling van de straf der verdoemenis. Beiden, zaligheid en verdoemenis, sluiten verschillende toestanden of graden in zich, waarin elke ziel volgens zijn juiste verdienste geplaatst zal worden, gebaseerd op zijne werken, in het vleesch gedaan, hetzij deze goed of kwaad zijn.

Onze persoonlijke toestand in het hiernamaals, beiden, gedurende de periode van ons onbelichaamd zijn en in de opstanding van den lichamelijken dood, zal bepaald worden volgens het verslag van ons aardsche leven, dat ten volle bewijzen zal wat wij zijn. Bij het oordeel der zielen zal oneenigheid over getuigenis of bewijs onmogelijk zijn. Elk feit, betrekking hebbende op onze graad van waardigheid of schuld, van onschuld door gehoorzaamheid of van bezoedeling door het walgelijk vuil der zonde, zal bekend zijn.

Voor beiden van deze plechtige verklaringen, geven de Heilige Schriften, zoowel van den vroegeren als den tegenwoordigen tijd, overvloedig en ondubbelzinnig getuigenis. Dezelfde hooge en onberispelijke autoriteit, de woorden van Goddelijk gezag bevattende, verklaart dat het voor den mensch alleen mogelijk is om zalig te worden in het Koninkrijk van God, bij gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus.

Beschouw het oorspronkelijke beginsel, de doop. De woorden van den Christus tot den schroomvallige, doch waarheidszoekende rabbi van Jeruzalem, zijn zoo vrij van dubbelzinnigheid, als door taal maar eenigszins mogelijk is: „Voorwaar, voorwaar zeg ik u, zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan het Koninkrijk Gods niet ingaan (Joh. 3:5).

Deze gewichtige verklaring werd aan Nicodemus gegeven in een tijd van groote opgewondenheid en redetwist in Judea en de omliggende gewesten over de handelingen van Johannes de Dooper, die stoutmoedig de noodzakelijkheid van den doop predikte, door hem zelf te bedienen of iemand die daartoe bijzondere autoriteit had, en die de doop door onderdompeling bediende aan alle sollicitanten.

Johannes verklaarde verder, dat de doop door water, welke hij bediende, gevolgd zou worden door eene hoogere verordening, door Eene die machtiger was dan hij en dit noemde hij den doop met vuur en den Heiligen Geest. (Lukas 3 : 16). De verklaring des Heeren aan de oningewijde „meester van Israël” zet het zegel van een autoriteit, hooger dan Johannes, op de absolute noodzakelijkheid van den doop, als voorwaarde voor den mensch om zaligheid te kunnen verkrijgen.

De gekruisigde en verreezen Christus liet dit gebod en deze opdracht aan de Apostelen achter: „Gaaf dan henen, onderwijst alle de volkeren, dezelve doopende in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes,” (Matt. 28 : 19) en verklaarde verder: „Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.” (Marcus 16 : 16).

Aan de Nephithische tak van de stam van Israël op het Amerikaansche vasteland onderwees de Heer dezelfde leerstelling in even eenvoudige taal en stijl: „En wederom zeg ik u: Gij moet u bekeeren en in Mijnen naam gedoopt worden en als een kind worden, of gij kunt op geene wijze het koninkrijk Gods beërven. (B. v. M. 3 Nephi 11 : 38). In volkomen harmonie met deze oude voorschriften, zeide de Heere tot de Kerk in de tegenwoordige bedeling: „Gaaf in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan elk kreatuur, handelende met de volmacht, die Ik u gegeven heb, doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; en die geloofd en gedoopt wordt, zal zalig worden, en die niet zal gelooven, zal verdoemd worden.” (Leer en Verb. 68 : 8 en 9).

Kan de Schrift eenvoudiger of duidelijker zijn? Zonder den doop, bediend door de vereischte autoriteit, is zaligheid in het Koninkrijk van God onmogelijk, of anders is het Woord van God van onwaarde. Maar om van kracht te zijn, moet aan den doop de bekeering der zonde voorafgaan. Toen onbekeerde zondaars tot Johannes kwamen, zich anmeldende om gedoopt te worden, gaf hij hen in zijn ijver de grievende bijnaam van „adderengebodselsel” en stelde hun de voorwaarde, zichzelve aannemelijk te maken door het „voortbrengen van vruchten, der bekeering waardig.”

Doch om in nederigheid en berouwvol van zonde te bekeeren, met het ernstige doel en het diep gevoelde verlangen om wat misdaan werd, goed te maken, en daardoor verzoend te worden met en aannemelijk te zijn voor God, moet iemand onvoorwaardelijk vertrouwen en geloof in Hem hebben. De oorspronkelijke beginselen en fundamenteele verordeningen van het Evangelie, waardoor alleen de zaligende kracht der verzoening, door Jezus Christus gewrocht, verkregen wordt voor persoonlijke zaligheid, zijn in de volgende orde gerangschikt, zooals de Schriften bewijzen: 1. Geloof in God, den Eeuwigen Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus als de Verlosser

en Zaligmaker der menschheid, en in den Heiligen Geest; 2. Bekeering van ganscher harte, werkelijk oprechte bekeering, welke leidt en aanspoort tot goede werken en zonde doet verzaken; 3. Doop door onderdompeling in water; en 4. Gave des Heiligen Geestes door het opleggen der handen — beide verordeningen bediend zijnde door mannen, behoorlijk geautoriseerd zijnde om zoodanig te handelen door verordineering tot het Heilig Priesterschap.

De mensch met gezond verstand en gebroken hart kan niet anders dan onuitsprekelijke troost en groote reden tot dankbaarheid en lof gevoelen bij het overdenken van God's oneindige barmhartigheid, die de onvermijdelijke voorwaarden tot zaligheid zoo eenvoudig en zoo gemakkelijk om waar te nemen maakte. Ware die voorwaarden zoodanig, dat alleen meer gegoeden er aan konden voldoen, of de vereischten zoo ingewikkeld of krachtvragend, dat groote lichamelijke sterkte of hooge intellectueele bekwaamheid noodzakelijk was, om inwilliging mogelijk te maken, dan voorzeker was de sterfelijke of gevallen staat van het menschdom uitermate betreuenswaardig; en tevens zoude rechtvaardigheid geschrapt kunnen worden van de lijst der Goddelijke eigenschappen. Doch zie! Het Evangelie is zoo eenvoudig, dat een kind het begrijpen kan en het voor iedereen duidelijk is.

Van over den Oceaen.

Mijne Geliefde Brs. en Zrs. in het Evangelie.

Door middel van *De Ster* mijne beste groeten tot allen. Gaarne zou ik u allen schrijven en wederkeerig iets van u hooren, doch tijd en omstandigheden verhinderen zulks.

Aangenaam was het mij van velen uwer iets te hooren door middel van een brief en door sommigen die mij spoedig gevolgd zijn over het ruime sop.

Hier moet ik, gelijk gij allen, nu strijden voor het aardsche bestaan, doch trots dit alles kan en zal ik de dierbare geestelijke verwantschap, verworven op mijne zending, nooit vergeten. Hoe veel waart gij voor mij en daarentegen hoe weinig heb ik voor u kunnen doen. Eén troost blijft mij, blijft u, dat wij hopen op de belofte van Vader, dat Hij ons zegenen zal in de zwakke pogingen door ons aangewend.

Broeders en Zusters, al ligt het ook in uw lot beschoren dat gij en uw land beproefd zult worden, herinner steeds dat God en zijn werk grooter is als alle problemen des levens. Die gelooft zal leven, ook in omgeving van gevaar en ellende. Laat mij u nogmaals wijzen op die schoone beloften van Vader, beschreven in 3 Neph. 28. Pleit met den Hemel, voortdurend voor u en al wat u dierbaar is.

Ten einde vertroost en verblijdt u in den Heere. Uwe verlossing, en de verlossing der zuchtende natiën is nabij. Gods beloften falen niet en indien wij getrouw zijn zullen wij Zijne heerlijkheid met Hem smaken. Na minzame groeten tot u allen, verblijf ik als altijd,

Uw toegenegeu Br.

W. DALEBOUT.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Priesterschap.

Wat een grootschheid van gedachte, knechten Gods te zijn! Het Koninkrijk Gods is een georganiseerd lichaam, en even als het 't geval is met alle lichamen, zoo bestaat het uit vele deelen, die onderling hebben samen te werken om het geheel aan zijne functie te doen beantwoorden. Het was reeds in de dagen van het verre verleden dat de groote geleerde, opgevoed aan de voeten van Gamaliël, zijnen tijdgenooten vertelde dat de hand niet tegen den voet, en de voet niet tegen den hand kon zeggen, „ik heb u niet van noode,” omdat slechts wanneer de ledematen van het lichaam elkander wederkeerig steunen, het geheele lichaam zich in welvaart kan verheugen.

Hoe schoon is het beeld van het menschelijk lichaam om daarmede uit te beelden de eenheid, gewenschte eenheid althans, van het volmaakte stelsel Gods waarbij Hij verlangt dat Zijne kinderen op aarde, ofschoon onvolmaakt, voor Hem het werk zullen doen dat Hij op aarde te volbrengen heeft! Hoe schoon het beeld wanneer beschouwd in den onderlingen samenhang der ledematen die gezamenlijk het lichaam uitmaken! We hebben bij ongeluk, ons in den vinger gesneden. De voorste vinger van de rechterhand. Nog al een tamelijk diepe snede. Het werk dat gewoonlijk gedaan wordt door die vinger, in verband met den duim, kan thans door hem niet worden volbracht. Elke aanraking doet den vinger pijn. Plaatselijk gevoelt de eigenaar van den vinger de pijn het meeste op de plek van de wonde, maar 't is toch niet alleen de vinger die lijdt. Heel het lichaam lijdt, en zonder daartoe te moeten worden aangespoord, nemen als eene van zelf sprekende zaak, de andere vingers het werk van de rechter-voorst over. Het schijnt alsof alle vingers en verdere ledematen met den zieken vinger de grootste sympathie koesteren. Gewillig doen zij alles voor hem, en het schijnt ons alsof allen medewerken den zieken vinger zooveel rust te gunnen dat hij spoedig van zijne wonde weer genezen wordt. Er is, tusschen de vingers der beide handen, eene volmaakte samenwerking. Geen wonder dat de apostel Paulus, als beeld om de gewenschte eenheid tusschen de leden van Gods koninkrijk uit te duiden, het lichaam kiest.

Gelijk het lichaam, ofschoon vele leden hebbende, toch één is, alzoo is ook het Koninkrijk Gods. Weliswaar bestaat het uit vele leden, maar alle leden dienen tezamen één te zijn. Reeds de leden! Hoeveel

te meer nog het Priesterschap! Dat Priesterschap hetwelk zich te beschouwen heeft als Gods knechtschap op aarde. Gods knechtschap, ja, maar dan in den hoogsten zin van het woord. Het evangelie leert ons dat God zelve, dien Allerhoogsten God dien wij aanbidden, een lichaam heeft. Dat Hij eens mensch was en op een zekere plaats, even als wij op aarde, soortgelijke ondervindingen heeft doorgemaakt, en dat het Zijne groote getrouwheid is geweest die Hem aan het hoofd heeft geplaatst van al het door ons, gekende en allicht niet gekende, geschapene. Voorts leert ons hetzelfde evangelie dat die God, met Zijn lichaam, verblijf houdt op eene plaats die wij, in zeer algemeene en weinig nauwkeurige termen, gewend zijn hemel te noemen. Zijn woonplaats in of op dien hemel is het capitol, de regeeringsplaats van al het geschapene. Daarheen loopen al de draden die het heelal verbinden, en van daar uit worden al de eeuwige wetten uitgevaardigd. Maar evenals op aarde, doet onzen Grooten Koning Zijn werk, door anderen in Zijnen dienst te gebruiken. En wie nu zal Hij, op aarde, voor het werk dat daar te doen is, beter gebruiken dan zij die op die aarde wonen, Hem kennen, Hem begrijpen, Hem liefhebben, en volgaarne hun leven, voor zoover mogelijk in Zijnen dienst willen besteden?

Welnu, die allen heeft Hij onder een speciaal Hoofd geplaatst. Onder het Hoofd Jezus Christus, de Eerste Hoogepriester, reeds in eeuwigheid, om Zijn groote getrouwheid, als uitloeijsel van Zijn groote liefde, voor dit doel verkozen. En nu keeren we nogmaals terug naar het beeld van het menschelijk lichaam, ons voorgehouden door een van de allereerste verkondigers van de leer van dienzelfden Christus. Zooals het hoofd het lichaam bestuurt, alle functies regelt, en als 't ware door middel van een ongeziene telegrafische verbonden is met alle deelen van het zenuwenstelsel, dat weer op zijne beurt functioneert — zoo ook deelt het goddelijk Hoofd Jezus Christus, als officieel vertegenwoordiger van Zijnen Vader, den Allerhoogsten God, Zijne bevelen, verzoeken, instructies, of zooals wij het willen noemen, — uit aan Zijne en Zijns Vaders knechten op aarde, en op dezelfde wijze als het lichaam alleen dan op de juiste wijze werkt, als alle leden daarvan in volmaakte eendracht, zooals wij zulks bij een normaal en gezond lichaam dan ook in werkelijkheid zien, samengaan en elkander steunen, juist als ons het beeld van den zieken vinger te zien gaf — op dezelfde wijze werkt ook alleen het Priesterschap van God Zijne en Zijns Zoons bevelen op de juiste wijze uit als zij allen eendrachtiglijk samenwerken met liefde en eenheid, als de leden van het menschelijk lichaam. Die eenheid, verondersteld door den Heer en Zijnen Zoon, van het Priesterschap, is zóó groot, dat als er één lid lijdt, zij allen zouden behooren te lijden en de helpende hand uitstrekken om den eenen te redden en te genezen.

Op die wijze beschouwd, uitgelegd, maar bovenal op die wijze in practijk gebracht, wat een macht en grootheid ontwikkeld dan het Priesterschap! Maar ook, tot welk eene macht en welk een grootheid is niet Gods Priesterschap geroepen! Het is geroepen om de wereld tot bekeering te brengen, en dat kan alleen gebeuren door vereenigd pogen. Reeds in het dagelijksch leven, op het gebied van eenvoudige maatschappelijke dingen merken we op dat enkel eendracht macht maakt en dat, waar de enkeling niets vermag, daar aan een zeker aantal, gezamenlijk werkende, met liefde en gelijkheid, gegeven is verbazingwekkende dingen te bereiken.

Gods Priesterschap is het zenuwenstelsel, zoo zeide onlangs op een onzer vergaderingen hier in Salt Lake City, een zeer bekwaam spreker, van Zijn Koninkrijk. En inderdaad dat is zoo. Alleen als dat zenuwenstelsel goed werkt en iedere zenuw zijne functie vervuld, kan er goed en degelijk werk worden verricht. Wij vergeten te dikwijls dat wij hebben leeren breken met de oude en valsche leer dat God het werk doet. Wij zijn Zijne knechten, en aan ons is Zijn werk toevertrouwd. Als wij niet werken, als wij onze talenten niet gebruiken, dan kan God niets doen. Dan is Hij gebonden, en Zijn werk, hoe gaarne Hij het ook te volbrengen ziet, de zaliging namelijk van alle menschenziel, blijft ongedaan. Leert ons de geschiedenis dan niets? De Bijbel, het Boek van Mormon, en alle werken waarin ons de historie van het verleden beschreven staat, is vol met getuigenis daarvan. Waarom moest Israël het groote voorrecht om in volle mate het Priesterschap Gods in bezit te hebben — derven? Omdat zij na hadden gelaten het zenuwenstelsel samen te laten werken. Omdat in plaats van de Goddelijke liefde eene plaats in te ruimen in hunne harten, zij toe hadden gegeven aan zelfzucht en verdorvenheid, ten einde waarvan de Heer geene andere keus overbleef dan het Priesterschap van hen weg te nemen en het aan een ander, waardiger volk, te geven. Onder de godsopenbaringen van den lateren tijd is er eene die aller aandacht verdient. Wij bedoelen Leer en Verb. 121. Hoe vermanend klinkt daar het woord des Heeren: „Ziet, er zijn velen geroepen, maar weinigen uitverkoren. En waarom zijn zij niet uitverkoren? Omdat hunne harten zóó zeer op de dingen dezer wereld gesteld zijn en zij naar de eer der menschen zoeken, dat zij deze eene les niet leeren: Dat de rechten van het Priesterschap onafscheidelijk verbonden zijn met de machten des hemels, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.” En dan gaat, met klimmenden ernst de Heer, door den mond van Zijnen dienstknecht Joseph Smith, voort: „Dat zij op ons bevestigd kunnen worden is waar; maar wanneer wij ondernemen onze zonden te bedekken, of onzen hoogmoed of onze ijdele eerzucht te bevredigen, of bestuur, heerschappij, of dwang op de zielen

der menschenkinderen in eenige mate van ongerechtigheid uit te oefenen, ziet, de hemelen onttrekken zich; de Geest des Heeren wordt bedroefd; en als deze onttrokken is — vaarwel zij dan het Priesterschap of het gezag van dien man". En zoo voort. Heel die afdeeling is vol van soortgelijke vermaningen. Vermaningen die, door den mond van de toenmalige profeten, ook gegeven werden aan het oude verbondsvolk, dat 's Heeren raad verwierp, de verzenen tegen de prikkels sloeg, en voor zijne zonde had te boeten, zóó groot en zóó veelomvattend, dat zelfs de hedendaagsche wereldgeschiedenis nog met tal van droeve bladzijden getuigt van Gods wraak, ondernomen toch tot heil van Zijn weliswaar voorloopig verstooten, maar nimmer verworpen verbondsvolk.

De Psalmdichter van ouds, gebruikt als Gods woordvoerder, riep in arrenmoede uit: "Mijn volk heeft mijne stem niet gehoord; en Israël heeft mijner niet gewild. Dies heb ik het overgegeven in het goeddunken huns harten, dat zij wandelen in hunne raadslagen. Och, dat mijn volk naar mij gehoord had, dat Israël in mijne wegen gewandeld had. . . . Die den Heere haten zouden zich Hem geveinsdelijk onderworpen hebben, maar hunlieder tijd zou eeuwig geweest zijn."

Zoo kon het geweest zijn in alouden tijd. O, was het zoo geweest. Wat zouden wij, als verre nageslachten van het zaad van Israël, veel, zeer veel nader zijn geweest bij thans nog onontvouwde schoonheden van het Godsrijk. Zij evenwel wilden niet. Zelfs nog in de dagen van den Zoon van God. Hij breidde Zijne handen over hen uit, en wilde hen, gelijk eene hen hare kiekens, bijeenvergaderen onder Zijne vleugelen, maar Jeruzalem wilde niet, en daarom, o daarom, werde hun huis woest gelaten. Gods geschiedenis, mijne lezers! Ons tot waarschuwing!

Gods knechten van thans, ontwaak, tot het doen van uwe plichten. De dragers van Zijne macht zijn wij. Wat door ons gedaan wordt, in Zijnen naam, in de hemelen zal het gelden. Zal het ge- of ontbonden zijn, al naar gelang onze handeling op aarde in rechtvaardigheid is geweest. Onze eendracht, onze liefde en onze getrouwheid zijn het enkel en alleen die onze toekomst kunnen bevestigen, maar wee ons als wij achterblijven in deze dingen. De geschiedenis van Israël is daar als een afschrikwekkend voorbeeld, ons ter leering gegeven.

Salt Lake City, 8 September 1918.

B. TIEMERSMA.

VAN UTRECHT NAAR SALT LAKE CITY.

Van dag tot dag bijgehouden door B. Tiemersma.

(Vervolg van blz. 344.)

Grauwe rotsen, met een blauwen nevel omtogen. Voor ons, lagewaterlanders, is dat een verrukkelijk gezicht. In grillige vormen drijven ons die berggevaarten daar voorbij. Het koerskaartje, opgehangen in den doorgang naar den salon, doet ons vermoeden dat we spoedig Udsire zullen passeeren. Aardig, zoo'n kaartje. De Duitsche duikbootzone is met een blauw omrande lijn aangegeven, en strekt zich in wijden veelhoek om de Engelsche kusten uit. Mijlen ver in de oceaan! Tot aan den zooveelsten lengtegraad. Wat een omweg moeten we maken! 't Schijnt bijna tweemaal den afstand te zijn tusschen Rotterdam en New-York. De Engelsche mijnvelden zijn in rozen tint aangegeven.

Verder, steeds verder Noordwaarts. Voor ons oog ontrold zich daar de majestieuze Noorsche kust. Bergtop na bergtop rijt zich aaneen. Op den voorgrond zijn enkele van de hellingen met wat schaarsch groen bedekt. 't Schijnt mos te zijn, of heel kort gras. Geen sprake van de grazige weiden van Holland. Hier en daar een huisje tegen den helling aangebouwd of, schijnbaar althans, ook vlak aan zee, heeft een tuintje. De bodem lijkt er overigens, vooral wat voedselteelt aanbetreft, heel, heel schaarsch. Ik vraag mij af hoe de menschen die daar wonen wel aan hun „distributieartikelen” moeten komen. Mij dunkt, dat daar nu toch letterlijk *alles* moet worden aangevoerd. Behalve visch voorzeker! Visch zal er wel genoeg wezen, want behoudens dat wij overal aan den horizont kleinere en groote visscherspinken zien zeilen, — zijn er aan den oever overal vischconservenfabrieken gebouwd. Dat moeten wel vischconservenfabrieken zijn. Zie maar naar dat tallooze aantal vaten er om heen verspreid, opgestapeld, op allerlei soort van voertuigen enz. Vaten overal! Wat zou er in zitten? Ansjovis, zalm, haring? We varen de fabrieken voorbij. Nu zien we niet alleen meer een oever aan de ééne, maar thans aan beide zijden van 't schip. We passeeren een stad. Schitterend gelegen tegen de hellingen van een paar bergen. Wat stad het is weten we niet. De naam staat op het koerskaartje niet aangegeven. Later vertelt mij een mijner aan boord gemaakte kennissen dat het Bergen was. Bergen dan maar. De stad draagt haar naam zeker met recht, want in de verte zien we zelfs toppen met sneeuw bedekt. Hier en daar ook een klein watervalletje. De fjorden! 't Zijn allemaal inhammen, gelegen tusschen rotsen van ontzagwekkende omvang. Zóóveel bochten, zóóveel doorgangen, dat het een doolhof lijkt. We hebben een loods aan boord gekregen die er ons doorheen moet leiden. Natuurlijk is onze kapitein en zijn zijne officieren met dat vaarwater niet bekend 't Is de eerste maal dat een zóó groot schip hier passeert. We komen tal van

kleinere vaartuigen tegen, bemand, ongetwijfeld, met stoere Noren, want ons wenken en groeten wordt zoo goed als niet beantwoord. Ja toch, uit het stuurhuisje van een heel kleine stoombarkas komt een zeeman te voorschijn, en groet terug. Zeker een gevolg van mijn vasthoudenheid. Ik heb namelijk wel drie minuten lang staan wuiven met mijn hoed. Daar! — aan stuurboordzijde passeeren wij, zoo waar, een Hollandschen visscherman. Hoe komt die hier verzeild. Met groote letters staat op de flanken de naam van ons vaderland. Wat direct een agitatie aan boord! Elk en iedereen spoedt zich naar het gangboord. Hier wuift men wel terdege terug. Wij varen zóó dicht langs dat wij de glundere gezichten kunnen zien. Zij zijn trotsch op het mooie groote schip. Van hun vaderland! De „Nieuw-Amsterdam!”

Bijna bewegingloos is het diepe, staalblauwe water. Als een trotsche zwaan drijft onze boot, nog steeds varende met halve kracht, voort. De fjorden worden nauwer. Hoek na hoek slaan we, in dien doolhof om. Voor zoover het oog reikt, niets dan rots, rots. Kale toppen weliswaar, waar geen zweem van plantengroei is te bekennen, maar toch grootsch!

Tegen den namiddag zijn wij de fjorden uitgevaren, en gaat onze Noorsche loods weer van boord. Een loodsenschoener komt dicht nabij, en zet een klein roeiboortje uit dat onze goede vriend weghaalt. 's Morgens verluide het bericht aan boord dat de loods brieven medenam, zoodat heel den voormiddag door het gansche gezelschap aan boord zat te pennen, om nog eenmaal een groet te sturen aan achtergelaten geliefden in het vaderland. Officieel vroeg ik een der scheepsofficieren of het waar was dat de loods correspondentie mede mocht nemen, waarop mij verzekerd werd dat zulks niet mocht. Later verneem ik dat hij toch een zeer groot aantal mee in 't bootje heeft gekregen. Hoe dat zat? Wel, de loods was een beëdigd persoon en mocht van den weg des plichts, ongestraft, natuurlijk niet afwijken, maar niet alzo de matrozen van den loodskotter die hem haalden. Postzegels konden van zelf op de brieven niet worden geplakt, omdat we geen Noorsche zegels aan boord hadden, maar in plaats daarvan werd voor elke brief den matroos van den loods een geldstukje gegeven, om daarvoor aan land een zegel te koopen. Dat geldgeven geschiedde natuurlijk ruim, en men zei aan boord dat de loods of liever de matrozen van den loods dan, met meer dan honderd gulden vertrokken waren. Nog zoo'n slecht baantje niet, matroos te wezen van een loodskotter in oorlogstijd.

Ik heb geen posr medegegeven. Eerlijk gezeegd was het hoofdzakelijk gemakzucht die mij weerhield. Schrijfgereedschap, zooals papier en enveloppen, heb ik niet bij mij. Een klein verzuim dat mij nu spijt. 't Is misschien, of 't is zeker, aan boord wel te krijgen, maar dan moet men weer loopen te vragen, en daar heb ik geen trek in. Boven-

dien is er niet de minste zekerheid dat de matrozen van den loods de brieven inderdaad gaan posten. Wie weet gooien zij straks het heele bundeltje over boord,

We varen nog steeds om de noord. 't Wordt kouder nu wij de noordelijke ijszee ingaan, ofschoon het weer uitstekend is, en de zee slechts licht bewogen. Aldra verdwijnt nu de Noorsche kust. In de verte zien wij nog een tijdlang de met sneeuw bedekte bergtoppen schitteren, maar eindelijk verdwijnen ook die. Nu krijgen we, in Europa, nog eenmaal land te zien. De Faroër-eilanden namelijk. Heel, heel hoog in 't noorden. Daar zijn we echter niet eerder dan morgen.

In den salon houden we een klein partijtje. Wat muziek, gezang, voordrachten, enz. Ook ik geef een stukje ten beste, met tamelijk succes. 't Wordt van nacht niet duister. Eigenaardig is dat. We zijn in de streken van de middernachtzon. De lucht is bewolkt, zoodat we de dagvorstin niet kunnen zien, maar duister wordt het niet. Wij hebben, gedurende den namiddag, een heelen tijd geslapen, eensdeels omdat de zware lucht moede en slaperig maakt, en ten tweede omdat wij een gedeelte van den nacht op willen blijven om te zien dat het middernacht nog licht is.

Onbeschrijfelijk is dat! Het licht verminderd wel, maar verdwijnt niet heelemaal. Om 12 uur in den nacht is het nog licht genoeg om aan dek te zitten lezen. Een lichte schemering omhult alles, juist als in een heel helderen maannacht, maar het licht is veel bleeker. Om één uur maak ik, heelemaal alleen, een wandeling over het lange sloependek der eerste klasse. Op een slechts licht bewogen zee drijft onze boot daar statig voort. Koud is het thans niet meer.

Zesde dag, Zondag 2-Juni. — Weer een mooie lucht en helder weer. Nogmaals verandert het water van tint. Nu schijnt het de eigenaardige kleur te hebben die het midden houdt tusschen groen en blauw.

Al maar voort, al maar noordelijk. Komt er dan nooit geen eind aan onze noordelijke tocht? We moeten om de Faroër-eilanden heen, nog voorbij den 64sten breedtegraad. 't Doet mij denken aan Sapeur in den luchtballon: „Wij gaan hoog, jongen!” Wel gaan wij hoog. 's Voormiddags onderbreekt nog een gebeurtenis de eentonigheid. We zien, op verren afstand, een schip dat in dezelfde richting stuurt. Gezelschap naar Amerika dus. Wat is 't voor een schip? Een kruiser? Neen, een oorlogsschip is het niet. 't Is een groote vrachtboot, door den kijker — dank je wel, oom uit U. — Gemakkelijk als zoodanig te onderkennen. Informatie doet ons gewaar worden dat het een schip is varende voor de „Belgian Relief.” Nog eens dus aan den oorlog, aan het wereldgebeuren, herinnert.

In den namiddag, tegen den avond, zien wij de Faroër-eilanden. Om dat vergezicht te omschrijven is iets onmogelijks. Dat moet men zelf gezien hebben. Op, schijnbaar, korten afstand, varen we tal van

kale, naakte rotsen voorbij. Niets groeit er op, voor zoover het oog kan zien. Letterlijk niets. Alleen donkergrijze gevaarten tegen den horizon. 't Is alsof ze slechts een kwartier afstands van ons af zijn. De voet der rotsen loopt loodrecht naar beneden en duikt daar in het, hier ontzaggekelijk diepe, water. Hoe hoog ze wel zijn die rotsen? Dat is voor mij onmogelijk te schatten, en niemand die het mij weet te zeggen. Stellig duizenden meters. De Faroër-eilanden, zooals deze rotsgroepen heeten, zijn vermoedelijk toch nog bewoond, althans wij zien een paar visscherspinken, schijnbaar dicht, onder de kust drijven. Is er wel sprake van een kust? Die loodrechte steilten moeten van zee uit, in wel elk opzicht ongenaakbaar en onbereikbaar zijn. 't Schijnt mij toe dat wij op ongeveer een kwartier afstand voorbij varen, ofschoon ik denk dat het wel iets meer zal zijn. Hoe bedriegt het gezicht! De hofmeester verzekerd ons dat wij er minstens nog 30 zeemijlen van daan zijn. Een mijl is 1852 meter, alzoo meer dan 55 kilometer. Een afstand van Groningen naar Leeuwarden! Van Zwolle bijna tot Amersfoort.

't Is al laat. Half twaalf in den avond. We zien den hemel, vlak in 't noorden, rood gekleurd. Dat is het scheidend zonnelicht. Slechts even raakt de zon de kimmen, en verdwijnt maar half. Dan gaat ze weer op. Ditmaal hebben we in 't geheel geen nacht. We moeten evenwel naar bed, ofschoon we, om de koude, gerust de klok rond op zouden kunnen blijven. 't Is hier, hoewel zoo hoog in het noorden, bepaald zoel in de lucht. Een uiterst kalme zee.

(Wordt vervolgd.)

Conferentie-Aankondiging.

De aanstaande halfjaarlijksche conferentie van de Groningensche hoofdafdeeling, zal gehouden worden op Zondag, 24 November. Drie vergaderingen zijn belegd, te weten 's morgens om 10 uur, 's middags om 2 en 's avonds om 6 uur in het Concerthuis, Poelestraat.

Zaterdag, 23 Nov. 's avonds om 6 uur, zal ook in Leeuwarden eene buitengewone vergadering worden gehouden, in de Kleine Kerkstraat 23.

Leden, vrienden en belangstellenden worden beleefd uitgenoodigd deze vergaderingen bij te wonen.

INHOUD.

Leeringen van Joseph Smith Blz. 345	Priesterschap Blz. 353
Eenvoudigheid van het Evangelie. „ 350	Van Utrecht naar Salt Lake City „ 357
Van over den Oceaen. „ 352	Conferentie-aankondiging „ 360

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.